

tiåvnlig til flere lokale Forhold, vare Penge af Overformyndnerier blevne ublaante i Eiendomme, der ikke afgave den Sikkerhed, som det er Hensigten at opnaae, og at det var meget tvivlsomt, om ikke de Midler, som deri vare anbragte, er udsatte for at lide et betydeligt Tab. Det vare denne Bemærkning, om hvis Rigtighed jeg naturligviis ikke tvivler, der har vakt en vis Betænkkelighed hos mig, idet jeg derved er kommen til at opfaste det Spørgsmaal: Naar dette forholdes sig saaledes, er det da hensigtsmæssigt, at de andre Myndlinge, hvis Penge ere udsatte paa en sikker Maade, skulle gaae i Kompagniskab med og overtage en Garanti for Andre, hvis Penge ikke ere hensigtsmæssigt udsatte, eller bør man ikke snarere lade Tabet blive der, hvor det nu engang er, paa Grund af en mindre hensigtsmæssig Maade at udsætte Pengene paa? Det er en Betragtning, der først er opstaaet hos mig ved de Bemærkninger, som ere blevne fremsatte af det ærebe Medlem, og derfor har jeg troet foreløbig at burde henlede Opmærksomheden derpaa, med andre Ord, hvorvidt de nuværende Pantter skulle overgaae til de almindelige Overformyndnerier uden at blive underkastede en nyere Underfølgelse.

Hvad iøvrigt Lovudkastet angaaer, da har man, med Hensyn til at det paahyder, at Midlerne skulle indsættes i Overformyndnerierne, opkastet det Spørgsmaal, om ikke Staten, naar den paahyder dette, da ogsaa bør overtage Garantien med Hensyn til mulig opstaaende Tab. Det forekommer mig imidlertid, at der er en anden Betragtning, der gjør sig gjældende; hvis det nemlig er hensigtsmæssigt at samle de forskjellige Summer under et eller flere Overformyndnerier med en Garanti for de Umvndige, har jeg opfattet det at være af den Grund, at i Reglen vil denne Maade at organisere Sagen paa forarsage mindre Tab for de Umvndige; de ville paa den Maade gjennemsnitsviis komme til at lide mindre Tab end Tilfældet vilde blive under den nuværende Organisation, og gaaer man ikke ud fra denne Anskuelse, forekommer det mig, at det bliver vanskeligt med Hensyn til Pengespørgsmaalet at sige, at det er rigtigere at samle dem i en Mæsse, end at lade dem blive, hvor de nu ere.

Har man altsaa denne Betragtning, forekommer det mig, at Forsvaret for Lovforslaget i saa Henseende bliver dette, at man forskaffer de Umvndige en større Sikkerhed end den, de hidtil have haft, og idet Loven altsaa paahyder de nødvendige Forholdsregler, for at dette skal skee, kan man ikke deraf udbrage den Slutning, at Staten burde gaae et Skridt videre og overtage sig Garanti i Almindelighed. Iøvrigt forekommer det mig, at Forslaget har sat sig især to Hovedformaal: det ene at forskaffe de Umvndige en vis Rente, det andet at forskaffe de faste Eiendomme en vis Tilstrømning af Kapitaler igjennem Overformyndnerierne, og dette dobbelte Formaal gjør, at det bliver noget vanskeliggere at opnaae. Jeg skal ikke her gaae ind paa nogen Kritik af, hvorvidt dette dobbelte Formaal er hensigtsmæssigt eller ikke, men kun gjøre et Par Bemærkninger ved, hvad der nu er foreslaaet. Udcastet gaaer ud paa, at de Umvndige skulle have 4 pCt. i aarlig Rente, og gaaer altsaa derved ud fra den Betragtning, at den almindelige Rente er over 4 pCt. Da de Umvndige skulle have 4 pCt., og det, de skulle bidrage til Bestyrelsesomkostningerne, ikke udgjør saameget som disse, og da der desuden skal dannes et Reservecund, gaaer Udcastet derved ud fra, at den almindelige Rente er over 4 pCt., og det er ogsaa paa et andet Sted i Lovudkastet udtrykkelig foreskrevet, at Laantagerne skulle betale ikke 4, men 4¹/₄ pCt. Dette Punkt er allerede blevet berørt af den ærebe Taler, jeg tidligere har sigtet til, idet han har udhævet, at det er gavnligt for Laantagerne, og at under de nuværende Omstændigheder vilde ikke nogen Mand tage i Betænkning, naar han har et saadant Laan, at give denne ¹/₄ pCt. til, fordi han derved opnaaer den Fordeel at have faste Penge i sin Eiendom. Det er den samme Betragtning, der har gjort sig gjældende i Lovudkastet, idet det jo udtrykkelig hedder i Motiverne, at Tillæget til den sædvanlige Rente af 4 pCt. vil opveies af den Fordeel, det i Almindelighed vil være for Laantagerne at have faste Penge anbragte i deres Eiendomme. Min Betænkkelighed opstaaer derved, at det forekommer mig, at dette Argument, om jeg saa maa sige, beviser for Meget. Hvis det virkelig er saa, at faste Penge i Eiendomme have en Verdi